

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **M. P.**, narozena X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X,
zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 3. 6. 2019, č. j. CPR-4036-5/ČJ-2019-930310-V244,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 13. 6. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2019, č. j. CPR-4036-5/ČJ-2019-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2018, č. j. KRPS-285737-27/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 18 měsíců; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně byla od 4. 4. 2018 do 20. 9. 2018 na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a následně i bez oprávnění k pobytu, neboť v období od 1. 7. 2018 do 20. 9. 2018 pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyně byla dne 20. 9. 2018 kontrolována v provozovně společnosti A. P. P. s. r. o. (dále jen „A.“), kde vykonávala činnost spočívající ve výrobě dílů pro automobily. Prokázala se cestovním dokladem s polským vízem typu D s platností od 26. 3. 2018 do 23. 10. 2018. Bylo prokázáno, že byla na území České republiky (společně s manželem) od 3. 4. 2018 a od 4. 4. 2018 do 20. 9. 2018 byli společně zaměstnáni bez povolení k zaměstnání, které je k výkonu pracovní činnosti vyžadováno. Na žalobkyni nedopadá žádná z výjimek podle § 98 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Dále bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území České republiky nad rámec povolené doby pobytu, po kterou byla na území České republiky oprávněna přechodně pobývat na udělené polské vízum. Správní orgán I. stupně vycházel dle žalované z řádně zjištěného skutkového stavu a správně uzavřel, že žalobkyně naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K přiměřenosti vyhoštění a délce zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že délka zákazu vstupu v trvání 18 měsíců byla stanovena v souladu se zákonem. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že se žalobkyně pokusila uvést úředníky správního orgánu I. stupně v omyl a délka jejího protiprávního jednání čítala několik měsíců. Za přiměřenou považovala i dobu stanovenou žalobkyni k opuštění území, neboť žalobkyně vlastní cestovní doklad a neuvedla žádné nevyřešené záležitosti na území České republiky ani žádné okolnosti, které by jí bránily ve vycestování.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně v žalobě předně namítla, že byl porušen § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, zejména skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně. Dále žalobkyně vyjádřila přesvědčení o tom, že správní orgán nesprávně vypořádal uplatněné odvolací námitky. A také namítala, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou nepřiměřené. Žalobkyně spolupracovala se správními orgány. Žalovaná měla žalobkyni umožnit dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobkyni stigma a budoucí problémy. Také délka uloženého správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem případu. Dále žalobkyně namítala, že neměla možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Dále namítala, že nebyla žalovanou dostatečně posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a jenom paušálně prochází jednotlivá zákonná hlediska. Nebyl vzat v potaz negativní vliv vyhoštění na stávající pobytové oprávnění žalobkyně na území Polska. Dále žalobkyně namítala, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť krátce po zahájení řízení již opustila území České republiky. Doba správního vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení, bylo tedy nutno přihlídnout k jeho délce. Žalobkyně rovněž namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění délky správního vyhoštění. Ačkoliv bylo vyhoštění uloženo při spodní hranici, stále se jedná o dlouhou dobu. Výměra není odůvodněna okolnostmi případu ani osobou žalobkyně a je v rozporu se správní praxí správního orgánu I. stupně. V posuzované věci šlo o pouhých několik dní údajně nelegální

práce, žalobkyně je trestněprávně zachovalá, bez přestupků, a vždy disponovala řádným povolením k pobytu. Konečně žalobkyně namítala, že byla stanovena nedostatečná doba k vycestování, kterou žalovaná ani nezdůvodnila. Vyřizování záležitostí na území České republiky vyžaduje značnou dobu. Samo obstarání jízdenky je v poskytnuté lhůtě 14 dnů obtížné a také není vůbec možné realizovat úkony nutné k opuštění České republiky.

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že správní orgán I. stupně řádně zjistil protiprávní jednání žalobkyně, které doložil spisovým materiálem a dostatečně odůvodnil. Odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť souhlasy žalobkyně i žalované jsou presumovány (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť ani na výzvu soudu nesdělily, že by s rozhodnutím ve věci bez jednání nesouhlasily.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 20. 9. 2018 byla žalobkyně kontrolována hlídkou cizinecké policie v provozovně společnosti A. v obci N.. Žalobkyně se v provozovně nacházela v pracovním oděvu a vykonávala pracovní činnost při výrobě dílu pro automobily. Žalobkyně předložila cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno polské vízum typu „D 05A“ číslo X s platností od 26. 3. 2018 do 23. 10. 2018 typ Multi na 180 dní. Žalobkyně uvedla, že nemá vydané potřebné povolení k zaměstnání od úřadu práce. Z důvodu podezření, že žalobkyně vykonávala na území České republiky zaměstnání neoprávněně, byla zajištěna a ještě v týž den s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
7. Při výsledku provedeném téhož dne žalobkyně nejprve uvedla, že se v České republice nachází s manželem od 15. 4. 2018, předtím že byli v Polsku, kde se snažili sehnat práci. Poté, co správní orgán I. stupně žalobkyni upozornil na to, že je v hotelu přihlášena již od 3. 4. 2018, žalobkyně uvedla, že nemluvila pravdu, a že do České republiky přicestovali s manželem přímo přes Slovenskou republiku a hned od druhého dne nastoupili do zaměstnání v N.. Na základě této skutečnosti správní orgán I. stupně žalobkyni vyrozuměl, že pobývá na území České republiky od 2. 7. 2018 nelegálně a rozšířil předmět kvalifikace řízení o správním vyhoštění o ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně vyjádřila srozumění s touto skutečností. Žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovali za účelem výdělků peněz na živobytí. Polské vízum zařizoval prostředník I. F., účel uděleného polského víza žalobkyně neznala. V N. začali s manželem pracovat hned dne 4. 4. 2018, kdy nastoupili na směnu od 18:00 do 6:00 ráno. Pracovali na dvanácti hodinové noční i denní směny až do dne zajištění policií. Ve společnosti pracovala žalobkyně při výrobě náhradních dílů pro automobily, které balila do krabic a dávala na ně osobní razítko, které jí bylo přiděleno. Žalobkyně uvedla, že měla slíbenou odměnu 80 Kč za hodinu odpracované práce, měsíčně činila výplata okolo 18 000 Kč, peníze dostávala v hotovosti od V., který žalobkyni práci zprostředkoval. Žalobkyně uvedla, že neměla podepsanou žádnou smlouvu. Pracovní docházka byla evidována elektronicky, práci kontroloval mistr, který byl Čech. Pracovní obuv a oděv měla

žalobkyně vlastní, zakoupila si je od společnosti, pracovní prostředky pak byly firemní. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma toho, že nemůže na území České republiky vykonávat zaměstnání bez příslušného povolení, přesto tak činila za účelem vydělání finančních prostředků na obživu. Žalobkyně v závěru uvedla, že jí není známa žádná překážka nebo důvod, který by ji znemožňoval vycestovat z území České republiky; má se kam vrátit a má také potřebné prostředky. Žalobkyně rovněž uvedla, že v oblasti, kde žije její rodina, není válečný konflikt a neutekla do České republiky před válkou. Na Ukrajinu se může vrátit.

8. Na základě dožádání Úřad práce České republiky dne 16. 10. 2018 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že žalobkyně nemá vydáno povolení k zaměstnání. V centrální databázi Ministerstva práce a sociálních věcí pak byla žalobkyně přihlášena zaměstnavatelem V. W. s. r. o. za účelem vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Jako zahraniční zaměstnavatel byla uvedena společnost V. S. z.o.o.
9. Dne 16. 10. 2018 obdržel správní orgán I. stupně informaci o právním zastoupení žalobkyně zástupcem, který ji zastupuje i v tomto soudním řízení.
10. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 22. 10. 2018, ze kterého plyne, že vycestování žalobkyně je možné. Podle Ministerstva vnitra na základě výpovědi žalobkyně a okolností jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, jí v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Obec N. A. v Z. o., odkud žalobkyně pochází a kde také žije její rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů zasažena.
11. Dne 7. 11. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobkyni (prostřednictvím zmocněnce) o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučil ji o procesních právech podle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě deseti dnů. Žalobkyně je nevyužila (o tom byl učiněn dne 30. 11. 2018 úřední záznam do správního spisu).
12. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2018 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců; a stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 18 měsíců; a doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání ze dne 13. 12. 2018, které doplnila podáním ze dne 10. 1. 2019.
13. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 22. 10. 2018. Ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 4. 2. 2019 potvrdil. Uvedl, že Z. oblast, ve které žalobkyně naposledy žila společně s rodinou, je plně pod kontrolou centrální ukrajinské vlády, všední život probíhá v místě bydliště žalobkyně v mezích normálu, jsou zajištěny potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů. Dne 6. 3. 2019 byla žalobkyně vyrozuměna o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla jí poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům, čehož nevyužila. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 6. 2019 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Posouzení žalobních bodů

14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“.
16. Soud předně konstatuje, že žalobkyně vznesla pouze obecnou námitku o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Soud proto rovněž v obecnosti konstatuje, že žalovaná vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že o skutkovém stavu panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně v námitce nijak nespecifikovala, v čem (jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporou, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila a ve své námitce setrvala jen naprosto v obecné rovině. Dále žalobkyně uvedla jen velmi obecnou námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaná nesprávně vypořádala uplatněné odvolací námitky. Žalobkyně však nespecifikovala jedinou odvolací námitku, která měla být nesprávně vypořádána, a též neuvedla žádné argumenty, ze kterých by toto nesprávné vypořádání odvolacích námitek vyplynulo. V tomto ohledu soud k obecné námitce žalobkyně toliko obecně uvádí, že neshledal v postupu žalované nezákonnost spočívající v nesprávném vypořádání odvolacích námitek žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41).
17. Žalobkyně dále namítala, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců neposkytují správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, zda žalobkyně se správními orgány spolupracovala, či zda nebude moci cestovat a ulpí na ní (blíže nespecifikované) stigma, nebo jí vyhoštění přinese (opět nespecifikované) budoucí problémy. Žalobkyně navíc naplnila skutkové podstaty dvou důvodů pro vydání správního vyhoštění. Žalobkyně jednak vykonávala na území České republiky zaměstnání, ač k tomu neměla příslušné oprávnění, a dále pobývala na území

České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalobní bod je proto nedůvodný.

18. Dále žalobkyně namítala, že se nemohla vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. S tím se nelze ztotožnit. Žalobkyně měla možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit v rámci výsledku dne 20. 9. 2018, což také učinila. Jak před vydáním prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí byla řádně poučena (prostřednictvím zmocněnce) o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož však ve stanovené lhůtě ani po jejím uplynutí nevyužila. Námitka je proto nedůvodná. Soud nemohl přisvědčit ani námitce o nedostatečném posouzení nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sama žalobkyně – má jen za to, že je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. S tím se však soud neztotožňuje. Správní orgán I. stupně i žalovaná ve svých rozhodnutích (srov. zejm. str. 9 prvostupňového rozhodnutí a str. 7 a 8 rozhodnutí napadeného) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sama žalobkyně uvedla při svém výsledku), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřeně zasazeno. Zhodnotily např., jakou dobu žalobkyně pobývá a nelegálně pracuje na území České republiky (od 4. 4. 2018); že na Ukrajině žije celá její rodina, a to rodiče, syn, snacha, vnučka a rodiče snachy. Není jí známa překážka vycestování; nemá v České republice závazky ani pohledávky; nemůže si zde legálně opatrovat finanční prostředky; na území České republiky se nachází sice její manžel, ale z okolností případu je zřejmé, že se zde nachází nelegálně a bude muset území České republiky též opustit. Žalobkyně zde nemá žádné zásadní sociální či kulturní vazby; za dobu pobytu se dostatečně neintegrovala do společnosti. Jak je patrné skutečnost, že žalobkyně má na Ukrajině zázemí, rovněž nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz. Tyto ani ostatní uváděné skutečnosti žalobkyně v žalobě nijak nezpochybnuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. Žalobkyně dále poukazovala na to, že nebyla nijak zohledněna skutečnost, že měla v době zajištění platné vízum, ovšem tato informace není pravdivá. Již v den svého zajištění, a v tentýž den, kdy s žalobkyní probíhal výslech, byla poučena o tom, že se s ní vede správní řízení i z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky bez víza. Žalobkyně pobývala na území České republiky bez víza, aniž k tomu byla oprávněna od 1. 7. 2018, přičemž k zajištění žalobkyně došlo dne 20. 9. 2018. Zároveň soud podotýká, že i kdyby měla žalobkyně platné pobytové oprávnění, nejednalo by se o skutečnost, kterou by mohly správní orgány vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života. Vzhledem ke shora uvedenému nemůže vyhoštění žalobkyně představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobkyni v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Žalobní bod je proto nedůvodný.
19. Žalobkyně rovněž namítala, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť po zahájení řízení již odcestovala z území České republiky. Soud předně konstatuje, že žalobkyně k uvedenému tvrzení nepředložila žádný důkaz, jímž by prokázala, že se tak skutečně stalo. Vedle toho lze dále zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle

§ 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jisté důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinka již území opustila, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky. Tato skutečnost by sice mohla být zohledněna při úvaze o době trvání zákazu vstupu, avšak v daném případě, kdy se tato doba blížila dolní polovině hranice, nelze mít za to, že opomenutí hodnotit tuto skutečnost při stanovení délky zákazu vstupu by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní bod je proto nedůvodný.

20. K námitce žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, soud uvádí, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 289/2017). V dané věci správní orgán I. stupně na str. 10 svého rozhodnutí zdůvodnil, k jakým skutečnostem při stanovení doby přihlédl – konkrétně se jednalo o délku neoprávněného zaměstnání žalobkyně a délku neoprávněného pobytu na území České republiky, což správní orgán I. stupně vedlo k uložení doby v dolní polovině hranice zákonného rozmezí. S touto úvahou se ztotožnila i žalovaná (viz str. 11 napadeného rozhodnutí). Žalovaná pak poukázala i na skutečnost, že se žalobkyně pokusila uvést správní orgán I. stupně v omyl ohledně pobytu v Polsku a ohledně délky pobytu na území České republiky. Uložením správního vyhoštění na 18 měsíců se správní orgány ani nikterak neodchýlily od správní praxe.
21. Soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobkyně, že byla na území České republiky nelegálně zaměstnána jen několik dní, neboť naopak šlo o dobu v délce téměř šesti měsíců. Skutečnost, že žalobkyně je trestněprávně zachovalá, pak byla právě jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU, stanovena v dolní polovině hranice zákonného rozmezí. Délka vyhoštění se nejvíce jeví jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobkyní uváděné okolnosti, neboť, jak již bylo uvedeno, byla zvolena při hranici dolní poloviny rozmezí (maximální doba činí 5 let). Neposkytla-li by žalobkyně součinnost, byl by na místě naopak přísnější postih. Zároveň se žalobkyně pokusila uvést správní orgán I. stupně v omyl, a též je třeba zohlednit, že neměla od 1. 7. 2018 ani platné pobytové oprávnění, což se projevilo na zpřísnění uložené doby zákazu vstupu, což byl i další důvod k jejímu vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.
22. Konečně žalobkyně namítala nedostatečnost odůvodnění délky doby k vycestování. Ani této námitce nelze dát za pravdu. Z prvostupňového rozhodnutí plyne (viz str. 11), že desetidenní doba k vycestování byla stanovena s ohledem na to, že žalobkyně disponuje platným cestovním dokladem, má na vycestování finanční prostředky a neuvedla žádné důvody, které by jí znemožňovaly vycestování. K tomu žalovaná doplnila (viz str. 10 napadeného rozhodnutí), že tato doba se vymezuje jen v nezbytně nutné délce k obstarání osobních záležitostí. Je tedy zřejmé, že oba správní orgány odůvodnily, proč byla doba stanovena v daném rozsahu a je podle nich dostatečná. K další argumentaci žalobkyně pak soud konstatuje, že žalobkyně nespécifikuje, proč je pro ni obtížné si obstarat jízdní

doklad. Soudu se v obecné rovině patnáctidenní doba jeví jako dostatečná k zajištění cesty na Ukrajinu, zvláště s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně nepochybně, že disponovala dostatečnými finančními prostředky i platným cestovním dokladem. Žalobkyně taktéž nijak nekonkretizovala, jaké další záležitosti potřebovala na území České republiky zařídit; toliko obecně tvrdí, že musela vypořádat ukončení „*ostatních právních vztahů*“. K tomu tak soud jen se stejnou mírou obecnosti uvádí, že doba byla stanovena v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu žalobkyně neuvedla žádné překážky, které by jí ve vycestování bránily, ani že by v České republice měl pohledávky či dluhy. Soud tedy dobu deseti dnů nepovažuje za nedostatečnou k vycestování žalobkyně. Žalobní bod je proto nedůvodný

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobkyně nebyla ve věci ani z části úspěšná, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.